

PILOT PESTE PĂDURI SECULARE

»BUCURAȚI-VĂ TOTDEUNA ÎN DOMNUL!« – Filipeni 4.4 – Primele raze ale soarelui alunecă încet peste creștetele înalte ale munților Boliviei. Ceața din vale se ridică, astfel încât se înfățișează privirii un cer de un albastru profund. Doar ici și colo atârnă câteva voaluri de nori albi și pufoși, printre care un condor puternic descrie cercuri-cercuri. Printre căpățânile imense de cactus de pe coasta munților ședeau papagali colorați. Flecărind și ciripind zgomotos salutau noua zi. Minunându-se de această panoramă superbă, Jim își freacă ochii somnoroși, în timp ce deschide vechile jaluzele de lemn de la fereastra bucătăriei. Jos, pe strada prăfuită tocmai trecea un camion gri, demodat. Platforma lui era încărcată până la refuz cu oameni; bărbați, femei, copiii stăteau foarte înghesuți unii în alții. Când șoferul l-a văzut pe Jim stând la geam, a dat drumul tare la trompeta acționată cu aer comprimat. Era Marco. În fiecare dimineață când își făcea serviciul de șofer de autobuz, trecea pe lângă casa străinului Jim. Și pentru că acesta saluta întotdeauna așa de prietenos, Marco îi întorcea salutul în felul său foarte zgomotos. Marco era impresionat de zâmbetul prietenos și de comportamentul acestui bărbat. Oare acest lucru venea de la Dumnezeu în care credea acest străin? Acest Dumnezeu trebuie să fie foarte prietenos. Marco a început să aibă încredere în Jim.

»CĂCI PENTRU MINE A TRĂI ESTE HRISTOS.« – Filipeni 1.21 – Jim era străin în localitatea în care trăia. În urmă cu zece ani s-a mutat împreună cu soția sa, Peggy, în Bolovia, în America de Sud. El conduce ca pilot avionul unei societăți misionare. „Cum de puteți să vă părăsiți, așa, pur și simplu, casa?”, au întrebat atunci prietenii lui Jim. Dar lui Jim îi era limpede, înainte de toate, că el datora nesfârșit de mult acestui Dumnezeu mare. Căci acest Dumnezeu a creat nu doar natura cea minunată, ci a lăsat să vină pe pământ și să moară pe propriul Său Fiu, pentru vina oamenilor. Jim a observat că acest Dumnezeu care acum era Tatăl său, vrea să-l aibă pe el, pe Jim, cu totul pentru Sine. Jim a auzit la o conferință misionară că sunt nenumărați oameni care n-au auzit încă niciodată despre vestea harului lui Dumnezeu. Astfel a crescut în el dorința să participe și el la această misiune. Desigur, hotărârea de a merge în Bolivia n-a fost ușoară. În timpul uceniciei ca pilot de pădure tropicală a vrut de multe ori să renunțe, dezamăgit, căci cerințele erau foarte mari, iar exercițiile de zbor erau grele. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu Jim a rezistat. Jim și soția lui au înțeles: se merită să investești pentru Dumnezeu.

»SFINȚIȚI-VA CĂCI MÂINE DOMNUL VA FACE LUCRURI MINUNATE ÎN MIJLOCUL VOSTRU.« – Iosua 3.5 – Jim încă mai stă la fereastră și privește în urma camionului din depărtare, pe care praful foarte uscat al străzii îl înghite treptat. Gândurile lui fug la versetul biblic pe care l-a citit mai înainte împreună cu soția sa: »Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru.« „Oare mai face Dumnezeu și azi minuni?”, se întreabă el în tăcere. În hangarul vechi de lemn de la marginea pistei de aterizare mirosea a ulei ars de motor. Lângă perete erau clădite butoaie cu benzină; un banc mic de lucru stătea în colț. În mijlocul hangarului era parcată Cessna, avionul Misiunii. Bocaportul (deschizătura punții, pe unde se bagă mărfurile în navă) era deschis și în fața lui erau depozitate tot felul de lăzi și pachete. Din mica încăpere de alături veneau frânturi de cuvinte și fâșâitul adesea întrerupt al unei stații radio. Bărbatul care stătea la biroul șchiop își lua notițe cu mult zel. Era Jeff, noul pilot al Misiunii. El a venit azi foarte devreme la pista de aterizare, a inspectat avionul și i-a pus benzină. Acum se informează prin stația radio despre evoluția vremii, de la misionarii care urmează să fie aduși cu avionul. Cu fruntea încrețită își citește notițele. Vremea în pădurea virgină n-a fost foarte bună. Dar cele trei zboruri planificate pentru azi, ar trebui neapărat făcute. Misionarii care trebuie să vină, așteaptă să fie aduși. El se gândește cu tristețe că azi nu va putea zbura și el. Piesele de schimb care sunt neapărat necesare pentru avion trebuie să sosească azi, iar unul dintre ei trebuie să rămână la sol ca să le preia. Ei s-au înțeles că Jim va prelua zborurile, iar el va rămâne la sol. Jim are mai multă experiență de zbor decât el și cu toate acestea Jeff n-a fost bucuros să-l lase pe Jim să zboare singur.

»MĂ ÎNCRED ÎN BUNĂTATEA LUI DUMNEZEU ÎN VECI DE VECI.« – Psalmul 52.8 – În timp ce Jim gonia cu motocicletă de teren pe drumul cocoșat spre pista de aterizare, Cessna stătea deja pregătită în fața hangarului de lemn. Mărfurile erau depozitate, rezervoarele erau pline. „Hei, tinere bătrân!”, își salută Jim colegul cu o bătaie pe umăr. – Cu toate că încă nu se cunosc demult, se înțeleg splendid. „Prognoza meteo n-arată bine”, îl informează Jeff și îi predă notițele lui. Pilotul mai în vârstă parcurse hârtia pe gânduri. „Sper că în următoarele ore vremea se va îmbunătăți”, zise el apoi încrezător. În cele din urmă a terminat controlul de rutină în jurul avionului. „Fără obiecții!”, îi strigă el lui Jeff clipind din ochi și deschizând ușa cabinei. Curând după aceea zgomotul motorului a rupt liniștea dimineții. Cessna rulează încet de-a lungul pistei. La capătul pistei de decolare avionul se întoarce și rămâne o vreme pe loc. Jeff știe că omul din carlingă își împreună mâinile și își pleacă acum capul. La fel face și Jeff: el încredințează Tatălui ceresc pe Jim și avionul. Uruiul motorului crește. Cu viteză mărită se hurducă Cessna peste pista plină de găuri. Pe nesimțite, aproape, roțile pierd contactul cu solul. Avionul prinde repede înălțime și puțin după aceea silueta avionului dispare în largul orizontului.

»CĂCI NOI N-AVEM AICI O CETATE STĂTĂTOARE, CI SUNTEM ÎN CĂUTAREA CELEI VIITOARE!« – Evrei 13.14 – Soarele era deja sus, deasupra pădurii virgine când Phil, misionarul, trecea peste gazonul ars de soare al pistei, ca apoi să cotească pe drumul ce duce în junglă. El a mers pe cărarea îngustă până în satul indienilor Yuqui. Tocmai a primit vești prin stație că pilotul-misionar Jim va sosi în aproximativ 40 de minute. Iar în avionul lui Jim se afla agregatul de curent mult așteptat. Deja de două săptămâni Phil și familia sa nu aveau curent. În plina arșiță a junglei acest lucru înseamnă: nici frigider, nici lumină electrică în întuneric, iar bateriile stației radio se consumă și ele. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu (acest lucru îl spune Phil textual) că acum agregatul este reparat și vor avea din nou curent electric. Chiar la intrarea în sat era o magherniță de lemn. Aici trăiește Pedro. El are sprâncene stufoase, castanii și fața brăzdată de riduri din cauza arșiței; iar în dosul acestor trăsături se ascund ochii lui atenți. Pedro merge regulat la studiul Biblic. El a cerut ajutor misionarului, pentru că soția lui se îmbolnăvisese la un ochi. De aceea s-a hotărât Phil să facă o scurtă vizită acestei familii înainte de sosirea avionului. Din colibă venea un miros neplăcut, de mucegai. Phil strâmbă din nas fără să vrea. Mai aruncă o privire peste dezordinea din grădina din față și intră în colibă. În mijlocul singurei încăperi de locuit ardea un foc. În fața focului ședeau soția lui Pedro și câțiva copii. De jur-împrejur erau aruncate resturi de mâncare și haine zdrențuite. În întunericul camerei alăturate a văzut un bebeluș culcat direct pe podeaua de pământ. Phil s-a înfiorat.

»DAR DUMNEZEU ÎȘI ARATĂ DRAGOSTEA FAȚĂ DE NOI PRIN FAPTUL CĂ, PE CÂND ERAM NOI ÎNCĂ PĂCĂTOȘI, HRISTOS A MURIT PENTRU NOI.« - Romani 5.8 - În urmă cu 13 ani, când Phil a venit pentru prima dată la acest trib, a simțit nevoia să zboare imediat direct înapoi, acasă. Nu, nu în felul acesta își imaginase el lucrarea misionară. I-a trebuit mult timp să învețe că Dumnezeu îi iubește pe acești oameni - oameni care nu auziseră niciodată despre această dragoste a lui Dumnezeu. Dar azi știe că Dumnezeu tocmai de aceea l-a trimis la tribul Yuqui din Bolivia. Acești Yuqui erau un trib de indieni, care, nu doar că erau murdari și trăiau în dezinteres față de orice fel de muncă, dar superstițiile și aversiunea față de Evanghelie erau foarte mari. Phil a fost de multe ori dezamăgit și a vrut aproape să renunțe, dar Dumnezeu îl voia ca misionar aici, la Yuqui. Phil și soția sa Jacky au simțit de multe ori ocrotirea și ajutorul lui Dumnezeu în primejdiile și neplăcerile junglei. Și tocmai de aceea erau încă aici. Phil tocmai îi dăduse soției lui Pedro niște picături de ochi, când a auzit avionul. Copiii tribului alergau emoționați de-a lungul cărării satului. Phil și-a împachetat repede lucrurile, și-a luat rămas bun și s-a grăbit spre pista de aterizare. Doar câteva minute mai târziu se așeza pasărea argintie, în siguranță, pe pista neregulată de iarbă. Din momentul în care Jim a oprit motorul avionului, o mulțime de copii s-au năpustit spre avion, salutându-l cu bucurie pe pilot. Îl cunoșteau pe Jim destul de bine. El le aducea adesea mici daruri. Apoi multe mâini au ajutat la descărcarea avionului.

»RUGAȚI-VĂ NEÎNCETAT!« - 1 Tesaloniceni 5.17 - Soarele deja coborâse când Peggy, soția lui Jim, a primit iar o veste mult așteptată prin stație, la sediul Misiunii: „Plec acum de la tribul Yuqui. De la Phil și Jacky sunt vești bune: la studiul biblic au fost azi mulți participanți. Agregatul de curent l-am instalat. Vremea este frumoasă. Dacă totul merge bine sunt acasă cam în 45 de minute.” Abia a apucat să spună „Ai grijă de tine”, ca răspuns, că s-a și întrerupt contactul radio. Peggy se bucură foarte mult pentru veștile bune despre Phil și Jacky. Ea s-a rugat mult în ultimul timp pentru ei. Cu toate acestea Peggy a început să-și facă griji pentru Jim. Ca soție de pilot, ea s-a obișnuit deja cu aproape permanentele pericole din junglă, dar azi este parcă altfel. „Dacă totul merge bine.” - Cuvintele soțului ei încă îi mai răsunau în urechi când s-a apucat să pregătească cina pentru Jim. - Motorul Cessnei vuia regulat. Peste tot unde câte un vârf izolat de pom mai înalt se ridica deasupra pădurii, soarele arunca acum umbre lungi peste covorul verde-închis al pădurii de nepătruns. Un roșu cald și profund îmbrăca cerul deasupra munților, la orizont. Jim mai privi o dată scurt harta, corectă cu manșa laterală zborul puțin spre sud-est și a verificat altitudinea de zbor. Recunoscător a revăzut în minte evenimentele zilei. El a trecut azi pe la trei sedii misionare. Cu toate că de dimineață și-a făcut griji din cauza vremii, către prânz s-a înseninat splendid. Iar veștile pe care le aducea din junglă erau foarte bune. Nu doar la tribul Yuqui se vedeau progrese, ci și la indienii Ayoree s-au botezat mai mulți bărbați, pentru a-și mărturisi credința în Isus Hristos și în fața tovarășilor lor de trib.

»SĂ-ȘI MĂRTURISEASCĂ PĂCATUL.« - Numeri 5.7 - Cessna era în drum spre casă, după ce Jim a aprovizionat diferite stații misionare din junglă. Tocmai i-a comunicat soției sale prin stație că în vreo 45 de minute va fi acasă. O privire aruncată pe indicatorul temperaturii de ulei l-a smuls pe Jim din gândurile sale. Acul indicatorului tremura ușor, apoi se ridica puțin. Jim verifică clapele de ventilație ale turbinei de supraalimentare, dar nu găsi nicio defecțiune. Jeff va trebui să verifice mâine motorul. Aceasta ar fi pentru el și un exercițiu, în același timp. După un timp, când acul temperaturii a coborât iar, Jim și-a îndreptat din nou atenția spre peisajul de dedesubt. Cât vezi cu ochii: pădure seculară întunecoasă, de un verde profund, văi de râuri cu apă murdară, nămolosă, iar ici și colo câte un luminiș minuscul. De peste tot se ridicau nori de fum mici și întunecoși. Acolo pregăteau cina nevestele indienilor. - Cât de des a văzut el această imagine dedesubtul lui? Oare mai trăiesc pe undeva triburi de popoare nedescoperite? Oameni care n-au auzit încă niciodată despre Isus Hristos, Mântuitorul lumii? Pădurea virgină ascunde încă multe secrete.

»FACEȚI ÎN TOATĂ VREMEA TOT FELUL DE RUGĂCIUNI ȘI CERERI!« - Efeseni 6.18 - Motorul se poticnește, dar apoi, la fel de neașteptat duduie regulat mai departe. O primă neliniște îl cuprinde pe Jim. Cu fruntea încrețită privește indicatorul temperaturii de ulei. Crește iar. „Mai am cel puțin încă 20 de minute de junglă întunecoasă sub mine”, socotește el aproape cu voce tare. Pe frunte i se adună broboane mici de sudoare, cu toate că în carlingă mai degrabă scade temperatura. Motorul se poticnește iar. Jim bagă, disperat, viteză maximă. Imediat viteza crește drastic, ca și când pasărea de oțel ar vrea cu disperare să se cabreze. Apoi: liniște. Tăcere apăsătoare! Motorul nu mai duduie. Jim încearcă de mai multe ori să-l pornească, dar zadarnic. Și toate celelalte încercări ale lui Jim de a porni motorul sunt zadarnice. Peggy tocmai pune masa când a ajuns la urechile ei fâșâitul stației radio. „Nu se poate!”, se înfioară ea. „De ce să mai sune Jim încă o dată înainte de sosire?” Îngrijorată se grăbește spre camera alăturată. Zgomote trunchiate și de neînțeles bârâie întâi prin eter. Deodată s-a auzit o voce agitată, vocea lui Jim. „Motorul a cedat. Transmite mai departe poziția actuală.” Apoi din nou doar fâșâit. Peggy a împietrit. Disperată a încercat să reia legătura prin stație cu soțul ei. A încercat pe toate canalele, dar fără succes. Peggy închide ochii. Adesea s-a temut în gândurile ei de scena aceasta, dar acum a devenit realitate. A început să se roage. După o vreme s-a liniștit puțin.

»APOI CHEAMĂ-MĂ ȘI-ȚI VOI RĂSPUNDE.« - Iov 13.22 - În micul avion, sus, pe cer, Jim se luptă pentru viața lui. Iar și iar încearcă disperat să pornească motorul, dar el nu dă nici un semn de pornire. Ochii lui Jim scormonesc neliniștiți pe solul pădurii nesfârșite de sub el, în căutarea unui loc de aterizare. Iar și iar îi cade privirea pe indicatorul de altitudine, care coboară cu iuțeală.

Rafale de vânt, crescânde, scutură avionul, necesitând o putere imensă pentru a ține manșa. Contactul prin stație, care în caz de accident ar trebui să fie ultima posibilitate de salvare este gata să se întrerupă. Jim nu mai spera, începea să se resemneze. În același timp îl cuprindea o teamă groaznică. A început să mediteze asupra lui Dumnezeu și în același timp Îi făcea încet reproșuri: „De ce tocmai acum? Soția mea așteaptă acasă. Avionul este doar atât de necesar!” Jim aproximează timpul de zbor rămas. El socotește că poate ar mai reuși să țină în aer încă opt minute avionul defect. Iar și iar examinează covorul de pădure în căutarea unui luminiș. Febril își anunța noile coordonate de poziție și chibzuia. Deodată i-a venit un gând. El a zburat de multe ori pe ruta aceasta, dar abia săptămâna trecută i-a atras atenția o pistă de mult părăsită, năpădită de ierburi, în mijlocul pădurii seculare. Speranța a încolțit în el. Jim chiar s-a gândit săptămâna trecută: oare de ce există, de fapt această pistă de aterizare? Conștient că aceasta este ultima lui șansă, Jim a îndreptat avionul în direcția dorită. I-a reușit chiar să stabilească iar o legătură bună prin stație cu sediul bazei. Astfel a putut să anunțe clar și răspicat poziția și ținta.

»DOMNUL PĂZEȘTE PE TOȚI CEI CE-L IUBESC.« - Psalmul 145.20 - Și într-adevăr, când vârful pomilor au început să se apropie amenințător, a apărut în fața lui Jim pista de gazon, năpădită total de ierburi. El a încetinit pentru a obține un unghi favorabil aterizării fără motor. Cessna cea inertă s-a apropiat de solul pădurii gonind cu viteză mare. Jim conștientiza vuietul în goană al vârfulor copacilor imenși din pădurea seculară, la fel de puțin ca foșnetul amenințător al vântului rece de seară care străbătea cabina. Pilotul stătea ghemuit în cabină, concentrându-se la maximum asupra îngusteii fâșii defrișate pentru pistă. Măinile lui strângeau manșa care tremura ușor. Contactul roților cu solul a zguduit avionul din toate încheieturile, dar după câteva salturi ușoare a rulat prin iarba înaltă și s-a oprit de tot, nevătămat, puțin înainte de capătul pistei. Jim a simțit o incredibilă ușurare deja de la primul contact al Cessnei cu solul. Ca în vis a părăsit avionul și a pășit pe pământ. În timp ce desfăcea încuietoearea capotei motorului i-a venit deodată în minte versetul pe care l-a citit azi dimineață împreună cu soția lui: »Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri mari în mijlocul vostru!« Jim a ridicat capacul și imediat s-a dat înapoi speriat. Un miros pișcător de ulei l-a lovit în nări. Tot blocul motor era plin de ulei fierbinte, care se scursese printr-un loc neetanș. „Cât de ușor ar fi putut motorul să ia foc în aer!”, și-a zis Jim. Jim și-a împreunat mâinile lângă motorul defect al avionului și a început să mulțumească Tatălui său ceresc pentru minunata Lui salvare.

»DOMNUL A FĂCUT MARI LUCRURI PRINTRE NOI ȘI DE ACEEA SUNTEM PLINI DE BUCURIE.« - Psalmul 126.3 - Jim a primit ajutor la puține ore după accident. Avionul unei societăți misionare învecinate a adus piese de schimb pentru motorul defect. Chiar și reparațiile au progresat repede, astfel că avionul a fost apt să zboare mai departe încă în acea seară. Totuși, din cauza lăsării întunericului piloții n-au putut să zboare mai departe încă în acea zi și au fost nevoiți să petreacă noaptea în junglă. În dimineața zilei următoare au descoperit mirați niște indieni, care stăteau timizi dar curioși la marginea pistei. Mirarea piloților era așa de mare tocmai pentru că nu bănuiau că există oameni în acele locuri. Cu toate că timpul îi zorea, au încercat să intre în contact cu indienii și au împărțit mici daruri pentru că nu le cunoșteau limba. Către prânz a putut Peggy să-și îmbrățișeze soțul, nespuse de fericită. Câteva săptămâni mai târziu s-a dovedit că în ținutul unde Jim aterizase forțat, într-adevăr exista un trib de indieni băștinași, de care până atunci nimeni nu știuse. Încă nici un misionar nu luase contact cu acești indieni. Când Jim și Peggy au aflat acest lucru, le-a fost limpede: Dumnezeu oprise motorul avionului lui Jim. EL l-a silit pe Jim la o aterizare forțată în mijlocul junglei boliviene - în mijlocul unei mări de copaci și frunze, în mijlocul unei piste de aterizare veche și de mult uitată. Dumnezeu a lucrat așa ca să facă posibil ceea ce pentru oameni a fost imposibil: să găsească un popor care încă nu auzise de minunata veste despre dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu face și astăzi minuni!